

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 193/2025-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla (sudca spravodajca) a sudcov Ivana Fiačana a Martina Vernarského v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] zastúpenej URBAN & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária, Červeňova 15, Bratislava, proti postupom Okresného súdu Malacky v konaní sp.zn.31Csp/110/2017, Krajského súdu v Bratislave v konaniach sp. zn. 5CoCsp/12/2021 a sp. zn. 5CoCsp/6/2025 a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní sp. zn. 3Cdo/53/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 20. marca 2025 domáha vyslovenia porušenia základných práv na prerokovanie veci bez zbytočných prietrahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) postupom okresného súdu v konaní o jej žalobe po náleze č. k. III. ÚS 445/2020-49 z 23. februára 2021 (ďalej len „predchádzajúci nález“), ktorým už bolo vyslovené, že tieto jej ústavné práva postupom okresného súdu boli porušené. Okrem toho žiada vysloviť porušenie týchto ústavných práv postupmi krajského súdu v konaní o jej odvolaní a odvolaní žalovanej a najvyššieho súdu v konaní o jej dovolaní.

2. Napokon žiada vysloviť, že postupmi okresného súdu od začiatku konania a krajského súdu došlo k porušeniu jej základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 47 charty, užívať svoj majetok podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a vlastníť majetok podľa čl. 17 ods. 1 charty.

II.

3. Sťažovateľka s obchodnou spoločnosťou ešte v júni 2012 uzavrela zmluvu, na základe ktorej jej bol poskytnutý úver 3 300 eur, ktorý sa zaviazala vrátiť s úrokom v 48 mesačných splátkach po 99,04 eur. Posledná splátka bola splatná v júni 2016. Celkom mala zaplatiť 4 753,92 eur, no dohodnuté splátky nesplácala a obchodnej spoločnosti do 18. mája 2017 zaplatila len 2 944,38 eur.

4. Sťažovateľka sa v namietanom konaní žalobou z júla 2017 proti žalovanej obchodnej spoločnosti domáha určenia, že (i) zmluva je bezúročná a bez poplatkov, (ii) z 34. splátky je povinná zaplatiť len 31,68 eur, (iii) z 34. splátky nie je povinná zaplatiť 67,36 eur, (iv) nie je povinná zaplatiť 35. až 48. splátku a (v) dohoda o zrážkach zo mzdy a dojednania o pokutách a sankciách v zmluve sú neplatné. Okresný súd o žalobe rozhodol rozsudkom z decembra 2020. Vyhovel jej v časti o určenie, že zmluva o úvere je bezúročná a bez poplatkov a dohoda o zrážkach zo mzdy je neplatná. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalovanej proti sťažovateľke priznal náhradu trov konania.

5. Proti rozsudku podali obe strany odvolania, ktoré okresný súd predložil krajskému súdu v apríli 2021 a o ktorých krajský súd rozhodol uznesením z júna 2023 tak, že rozsudok okresného súdu v časti zrušil a konanie zastavil. Vychádzal z toho, že právny nástupca obchodnej spoločnosti proti sťažovateľke podal žalobu o zaplatenie zostatku úveru (1 465,59 eur), o ktorej bolo v inom konaní v máji 2022 právoplatne rozhodnuté, a to zakladá prekážku veci rozhodnutej. Proti tomu podala sťažovateľka v novembri 2023 dovolanie, ktoré okresný súd predložil najvyššiemu súdu v decembri 2023 a na ktoré najvyšší súd uznesením z januára 2025 uznesenie krajského súdu zrušil. Bol toho názoru, že krajský súd založil svoje rozhodnutie na iných skutočnostiach ako okresný súd, a preto mal s týmito skutočnosťami konfrontovať sťažovateľku. Keďže tak nepostupoval, je jeho rozhodnutie prekvapivé, a preto ide o nesprávny procesný postup podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku.

III.

6. Sťažovateľka zastáva názor, že postup súdov v jej veci je nesústredený, neefektívny a nehospodárny. Zdôrazňuje, že o jej žalobe nie je rozhodnuté ani po takmer ôsmich rokoch od jej podania a viac ako štyroch rokoch od prechádzajúceho nálezu ústavného súdu. Namieta, že okresný súd nerozhodol o výške náhrady trov konania. Krajskému súdu vytýka, že bolo zrušené jeho uznesenie, hoci o odvolaniach rozhodoval neprimerané dlho (rok a 11 mesiacov). Za neprimerané považuje, že najvyšší súd o dovolaní rozhodoval približne 13 mesiacov, čo je v celkovom kontexte konania neprípustné. Vec je tak opätovne na krajskom súde a tak pretrváva jej právna neistota. Okrem toho nemôže podať žalobu, ktorou sa mieni domáhať priznania primeraného finančného zadostučinenia za porušenie jej spotrebiteľských práv.

IV.

7. Ústavná sťažnosť je zjavne neopodstatnená a ako taká bola podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov odmietnutá.

8. Postup okresného súdu v období po predchádzajúcom náleze ústavného súdu sa obmedzil len na úkony, ktoré boli spojené s predložením odvolaní krajskému súdu a dovolania najvyššiemu súdu. V týchto jeho úkonoch nemožno identifikovať žiadne zbytočné prietahy. Odvolania proti rozsudku z decembra 2020 okresný súd predložil krajskému súdu v apríli 2021 a dovolanie proti uzneseniu krajského súdu z novembra 2023 bolo najvyššiemu súdu predložené v decembri 2023. Okresný súd tak po predchádzajúcom náleze ústavného súdu v konaní postupoval bez akýchkoľvek prietahov, čo vylučuje, že by jeho postupom po predchádzajúcom náleze ústavného súdu došlo k opätovnému porušeniu ústavných práv sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov a prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote.

9. Rovnako z toho nemožno dospieť k záveru, že by týmto postupom okresného súdu aj pri zohľadnení toho, že žaloba sťažovateľky bola podaná ešte v júli 2017, boli porušené jej ústavné práva na súdnu ochranu (spravodlivé súdne konanie) a vlastniť majetok (užívať svoj majetok). Predovšetkým nebol základ na to, aby okresný súd rozhodoval o náhrade trov konania, keďže krajský súd zrušil výrok o náhrade trov konania okresného súdu a sám rozhodol tak, že žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania. Okrem toho je zrejmé, že majetková podstata sporu sťažovateľky s právnym nástupcom obchodnej spoločnosti, ktorá sťažovateľke poskytla úver, bola vyriešená v inom konaní, v ktorom bolo právoplatne rozhodnuté o tom, koľko má sťažovateľka zaplatiť z nesplateného úveru, ktorý mala splatiť ešte do júna 2016. Z rovnakých dôvodov nemožno dospieť ani k záveru o porušení ústavných práv sťažovateľky postupom najvyššieho súdu, ktorý o jej dovolaní proti uzneseniu krajského súdu rozhodol v prijateľnej dobe niečo viac ako roka od predloženia dovolania.

10. Čo sa týka postupu krajského súdu v odvolacom konaní, treba uviesť, že jeho postup nebol a doteraz nie je optimálny, keďže o odvolaniach sťažovateľky a žalovanej rozhodol po viac ako dvoch rokoch od ich predloženia okresným súdom a i jeho uznesenie z júna 2023 bolo zrušené uznesením najvyššieho súdu. V súvislosti s posúdením porušenia ústavných práv sťažovateľky postupom krajského súdu je však rozhodujúce to, že podstatou namietaného konania je v konečnom dôsledku to, akú čiastku má sťažovateľka zaplatiť v dôsledku toho, že jej bol poskytnutý úver. Posúdenie platnosti zmluvy o úvere či otázky možnej bezúročnosti úveru, ktoré je predmetom namietaného konania, bolo aj predmetom konania, ktoré bolo proti sťažovateľke iniciované právnym nástupcom obchodnej spoločnosti, ktorá sťažovateľke poskytla úver a ktoré bolo právoplatne rozhodnuté ešte v máji 2022. Práve týmto rozhodnutím bola sťažovateľke, hoc aj nie na jej návrh, zabezpečená právna istota o tom, koľko ešte má zaplatiť na splatenie poskytnutého úveru.

11. K tomu treba z predchádzajúceho nálezu ústavného súdu zopakovať, že sťažovateľka mala úver splatiť v splátkach, ktoré boli splatné do júna 2016, pričom zmluvu s obchodnou spoločnosťou uzavrela ešte v júni 2012 a do podania svojej žaloby obchodnej spoločnosti nezaplatila ani to, čo jej bolo poskytnuté ako úver. Sťažovateľka bola v omeškaní so splatením svojho dlhu bez ohľadu na to, či úver možno posúdiť ako bezúročný. Stav jej právnej neistoty preto primárne nebol spôsobený tým, akú zmluvu s obchodnou spoločnosťou uzavrela a aké splátky mala podľa tejto zmluvy platiť, ale tým, že obchodnej spoločnosti nesplátila ani istinu úveru. Nie pre ustanovenia zmluvy, ale v dôsledku neplnenia si záväzku sa dostala do právnej neistoty, ktorej podstatou nebolo to, či je úver bezúročný, ale to, že sa vystavila neistote podania žaloby o zaplatenie zo strany obchodnej spoločnosti. Túto jej právnu neistotu nemôže odstrániť súdne

rozhodnutie o tom, že jej úver je bezúročný, ale len rozhodnutie o tom, akú čiastku je povinná zaplatiť obchodnej spoločnosti. Obchodná spoločnosť si svoj objektívne sporný nárok uplatnila v inom, medzičasom už právoplatne skončenom konaní a len o pár týždňov po podaní žaloby sťažovateľky. Sťažovateľka namiesto toho, aby riešenie svojej právnej neistoty obmedzila na obranu proti žalobe obchodnej spoločnosti, iniciovala konanie, ktorého výsledkom má byť rozsudok, ktorý nerieši celý rozsah jej vzťahu s obchodnou spoločnosťou.

12. Význam rozhodnutia pre ústavné práva sťažovateľky v napadnutom konaní nemožno považovať za podstatný, čo vyplýva zo samotnej podstaty konštrukcie sťažovateľkou podanej určovacej žaloby bez potreby preukazovania naliehavého právneho záujmu. Nebyť osobitného ustanovenia § 11 ods. 4 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ktorý bol zavedený novelizujúcim zákonom č. 279/2017 Z. z., podľa ktorého spotrebiteľ sa môže pred súdom domáhať určenia neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo určenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti poskytnutého spotrebiteľského úveru žalobou, by na žalobe sťažovateľky zrejme nebol naliehavý právny záujem. Nedostatok naliehavého právneho záujmu vyjadruje bezvýznamnosť sporu pre sťažovateľku. Ak by sťažovateľka dlhovala v inom ako v spotrebiteľskom vzťahu, na podobnej žalobe by naliehavý právny záujem nebol daný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Robert Šorl
predseda senátu